

musik på insidan av språket ¹

Ängen e överkryssad

Fredrik Nyberg - text/ röst

Sten Sandell – preparerat piano/röst/bild

¹ audio finns på stensandell.com

MIKROFONER

Piano:

Coles 4038 på klubbor

Thuresson CM402 vid sargen

Fredriks röst:

Norbert Pape C12 (AKG C12-klon)

Stens röst:

Sennheiser MD421

Ambiens:

Neumann SM-69 FET

MIKROFONFÖRSTÄRKARE

Vintagedesign M81 med equaliser Vintagedesign EQ73

REVERB

Lexicon NuVerb

A/D-OMVANDLARE

Lynx Aurora 16

Inspelad och mixad av Johannes Lundberg, Epidemin, Göteborg 120502 och 120607

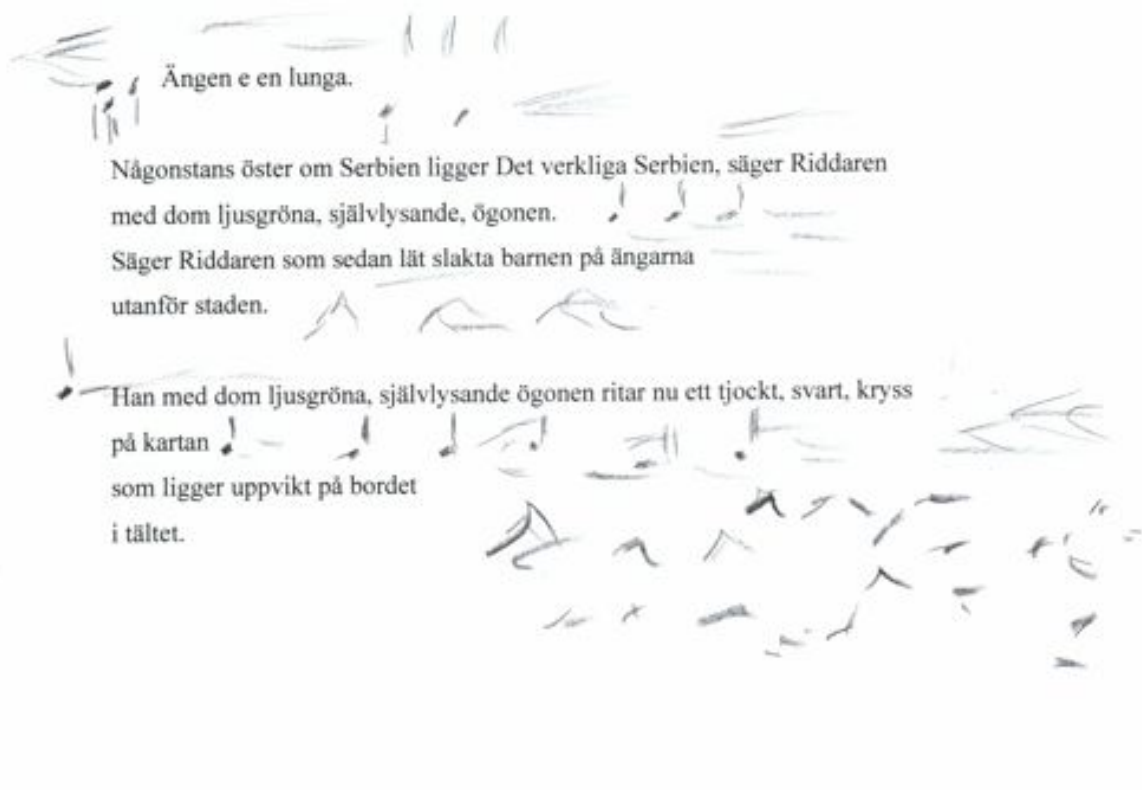

Hur låter ängen?

Att äta blommor. Att pissa i sina skor å sedan dricka pissen.

Som en hårt knuten hand.

Kan vi korta av vändan?

Får vi sova i skogen inatt? frågar Dom som alltid sover i skogen.

Riddaren med dom gröna, självlysande ögonen
e anklagad för bland annat folkmord, förföljelse, utrotning, mord,
deportation, inhumana handlingar, terror mot civila, grym behandling å
gisslantagande.

Kan vi korta av versen?

Det sägs att slätterfolket utgick – med sina liar å med sina räfsor
i en slags strålform
från Kungen.

Det e den 4 juni.

Den 15 juli 1995 var det mkt varmt i luften.

Ängsmarken utanför staden var uppvärmd å mkt varm. Det var Mladic-varmt. Det var Milosevic-varmt också i det angränsande skogsområdet.

Jag kommer att förlora, säger Nilofar. Senare i juli å i augusti steg värmen ytterligare. Värmestegringen e ett moment i Det höga gräset i hagen.

Han med hammaren hamrade.

Han med handsken handskade.

Kungen var en fyrkantig träpåle som stod mitt på ängen.

Riddaren med dom gröna, självlysande ögonen lät sig i propagandasyfte
filmas på fälten – med lien å med krattan i handen – under skörden.

Kroppen förstoras medan man väntar, tänker oiN medan han väntar på
Nilofar som e försenad. Benen å armarna kan förlängas.
E det dom förlängda kroppsdelarna som förstör för kroppen?

Det här e ingen slätter. Det här handlar om det Serbiska folkets överlevnad,
säger Riddaren med dom gröna, självlysande ögonen.

Att bli ved.

Screbrenica e överkryssat.

Sedan log han in i kameran.

Omarska e överkryssat.

Om det e varmt å blåsig torkar dom tvättade, sedermera upphängda, vita skjortorna mkt fort.

Att försöka böja sig framåt.

Att försöka knyta handen hårt om stenen.

Distorsion betyder ledskada. På höftleden vilar mkt av kroppens tyngd.

Distorsion betyder förvrängning av ljud. Om leden under överföringen

tvingas utföra onormala rörelser

uppstår

distorsion.

Nu e dom vita skjortorna torra å alldeles vita.

I Iran finns Ännu ingen äng.

I Ännu ingen äng finns ännu ingen ängsblomma
som kan blomma vackert om våren.

Hur länge kan man egentligen blunda, undrar Nilofar,
som aldrig någonsin blundar.

Att vända med plog.

Vissa ord framkallar andra – på olika vis – besläktade ord.
Gardrober å galgar. Att fingra på tyget som e blött
å verkligt.

Då jag blundar ser jag alltid samma sak,
säger oiN.

Distorsion i lillfingret.

Långt in på 1700-talet trodde bönderna i det nuvarande Tyskland
å i det nuvarande Österrike
å i det nuvarande Ungern att om en nyskodd häst
sprang över det mkt låga låsgräset skulle hästens sko
sedermera låsas upp å lossna.

oiN e en rundgång i texten. I överföringen.

Distorsion också i mellanfingret.

Att bli ved.

Att vända med plog.

I dom vidsträckta, uråldriga, slovenska skogarna kan vi äntligen få andas ut
å vila, säger Vi som viskar till Dom som alltid sover i skogen.

Att bli ved.

Dom som alltid sover i skogen hittade en tappad ros i skogen.

Ju mjukare frukt, ju finare taggar.

Nu går Vi som viskar in i härden.

Hjärtat å nyckeln ligger aldeles stilla bredvid rosen i skogen.

Bredvid oiN ligger Han med handsken aldeles stilla.

Nyckeln ligger bredvid liljan i skogen.

Ty ingen lilja växer där ingen stuga stått.

Ju större eld, ju vackrare rök.

Ju vackrare glas, ju svalare vatten.

Krisen borde betalas av Dom som orsakade krisen.

Kransen borde betalas av Dom som sedan, på sina egna huvuden,
också bär omkring på kransen.

Hur länge kan du nu vistas i värmen å i solen?

frågar oiN Nilofar.

oiN å Nilofar står nu i solen

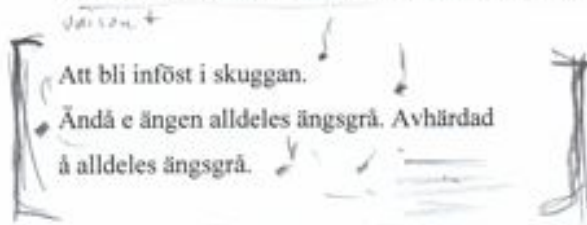
med ryggarna vända

mot varandra.

Nästan allt i naturen skyddas av ett skyddande hölje.

Fågelkroppen e flyttad.

Vinklarna utjämnas när man iakttar dom på avstånd.

Att bli infäst i skuggan.

Ändå e ängen alldeles ängsgrå. Avhärdat
å alldeles ängsgrå.

Fågelkroppen e bara ett stycke tyg. Kanske en tappad, svart, halsduk
som ligger på asfalten. I skuggan. Invid väggen.

Vi som har den här speciella slingan i handen skall visst gå ditåt,
säger Dom som alltid sover i skogen till Nilofar.

Att sedan gräva ner resterna av härden någonstans i skogen

Nu närmar vi oss hösten.

Under återbesöket på ängen vänder ängen åter mot höstens läge.

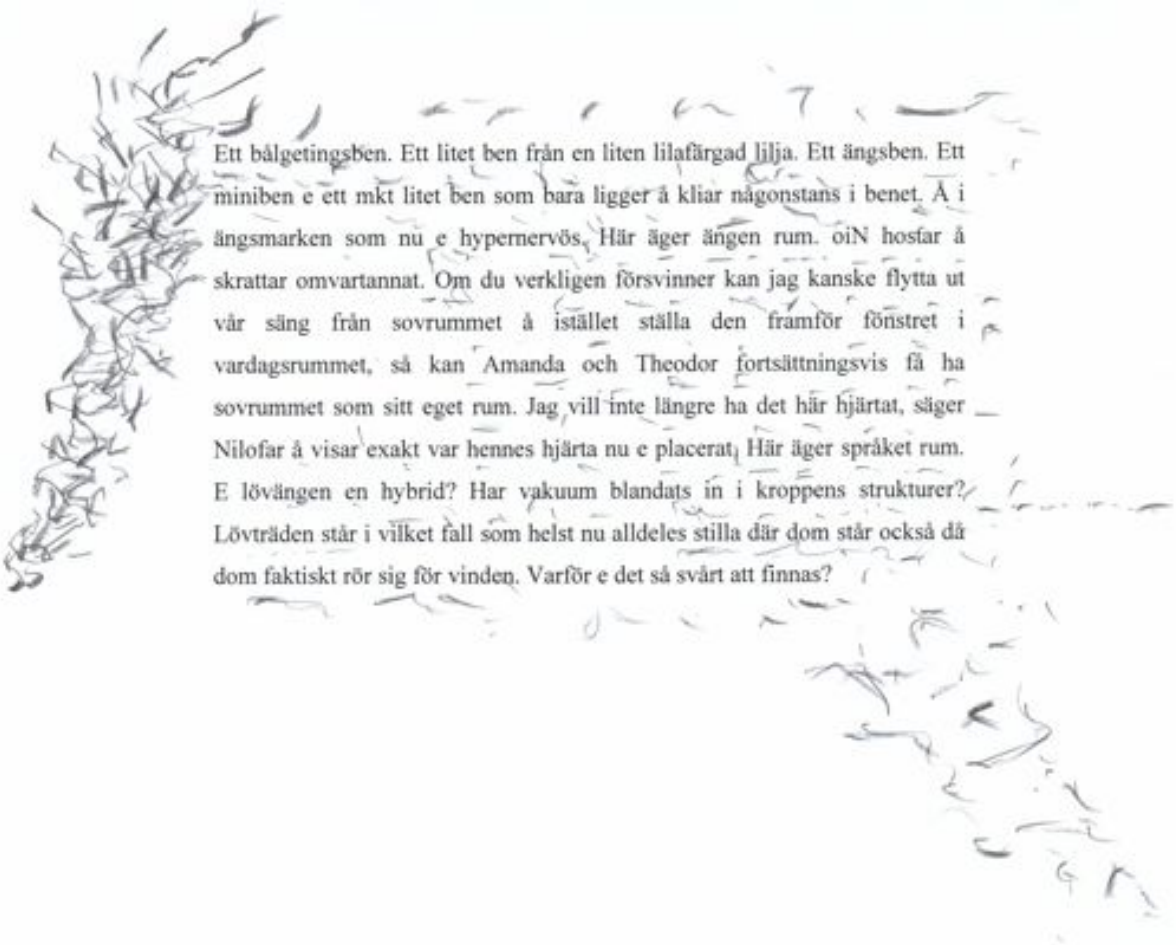
Hur länge kan man köra rakt fram –
rakt in – i detta mörker?

Kommer du ihåg din mor? frågar oN Hon som har glömt bort sin mor.

Tänk att ängen e ett stycke rörd natur. Tänk att fjärilen e ett så märkligt
verktyg.

Här blir korridoren genom skogen både bred å rak.

Att vem som helst kan kantra i dessa åars mörka flöde.

Ett bälgetingsben. Ett litet ben från en liten lilafärgad lilja. Ett ängsben. Ett miniben e ett mkt litet ben som bara ligger å kliar någonstans i benet. Å i ängsmarken som nu e hypernervös. Här äger ängen rum. oIN hosfar å skrattar omvartannat. Om du verkligen försvinner kan jag kanske flytta ut vår säng från sovrummet å istället ställa den framför fönstret i vardagsrummet, så kan Amanda och Theodor fortsättningsvis få ha sovrummet som sitt eget rum. Jag vill inte längre ha det här hjärtat, säger Nilofar å visar exakt var hennes hjärta nu e placerat. Här äger språket rum. E lövängen en hybrid? Har vakuum blandats in i kroppens strukturer? Lövträden står i vilket fall som helst nu alldeles stilla där dom står också då dom faktiskt rör sig för vinden. Varför e det så svårt att finnas?

Vanligt vatten i karet.

Hur djupt e det här? frågar oiN, å pekar ut över vattnet.

Å ner i gropen.

Liknar svalan ladan?

E det en flod eller e det en fråga?

Om man ställer Nilofar i gropen syns bara Nilofars huvud.

Å hennes skuldror som sluttar som åsar
mot havet.

Liknar dom olika tingen, som i texten betecknas av olika
men ändå liknande tecken, med nödvändighet, varandra?

Tallarna å granarna liknade varandra där inne i dunklet.

I stampandet i skogen.

Dom var alla olika höga.

Hyperrösten.

Lucretiusblicken e vass å riktad utåt.

Jag begriper överhuvudtaget inte längre vad som egentligen e vackert, säger
oiN till Nilofar.

Att bli ved. Vad e egentligen vackert?

Ett blomben e en blomstjälk. Blommorna liknar varandra
då de verkar likna varandra.

Handen å vassen.

Den vassa flisan i oiNs öga måste bort.

Vänder änder?

Lösa brottstycken som yr omkring.

Det finns nästan ingenting att linda in allt det där vettlösa i. Som löv
å som omkringvirkande snö.

Det var roligt att återse dig där i källaren, säger Nilofar,
även om det var så mörkt så att jag knappt alls såg dig.

Sol å skugga omvartannat.

Här någonstans e ången nergrävd

Här kan vi vila å viska, viskar Vi som viskar.

Min hand e min.

Å om jag senare lägger min hand i din hand blir den delvis också din,
säger oiN.

Säger Grodorna i den dyiga viken.

Han med handsken.

Han vars vassa blick nu e riktad mot krysset på kartan.

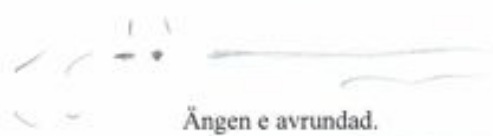
Den mörka, fyrkantiga mattan, som nu ligger framdragen på golvet
framför sängen i sovrummet
e antingen ett hav eller en avgrund.

Eller en lång å lerig stig som leder oiN å alla andra
ut ur skogens dunklaste delar.
Ut mot ången å andningen.

Att bli ved.

Snöflingorna skjuts liksom in i mig, klagar Någon annans ögon,
som nu närmar sig snöstormens öga.

Att plaska runt i blöta ängar.

Ängen e avrundad.

Tröskeln e liksom handsken
ett tecken.

Eller ett tkn.

En karta e bara ett stycke papper som kan ligga uppvikt på ett bord i ett tält.

Det kan vara mkt enkelt att rita,
eller säger man kanske *att sätta*, ett kryss på ett kartblad.

Vi skall tåga, säger Vi som viskar.

Ängen e en lunga.

Vi som viskar kallar den Ängslungan.

Ängsveden.

Ängsstaven å Ängsvattnet.

h = 11111111

Vi som viskar.

Vi som nu vissnar.

Men allt som inte längre glittrar å skiner lika vackert å vasst
där ute på ängen i solen efter regnet
e redan förlorat.

E överkryssat.

Dom som stammar e nu överkorsade å utträngda på fälten,
utanför staden,
på andra sidan Stängslet.

Han med handsken håller nu hårt i Staven.

Stängslet å Staven.

En geting e en liten get.

Bålen e människans största å tyngsta å vackraste kroppsdel.

När kommer egentligen värmen? frågar oiN.

Under träbron, som leder ut mot den inhägnade ängen,
hänger ännu ett bålgetingsbo.

Jordgetingen bygger sitt bo

i jorden.

Som kan vara lika stort som ett normaltstort människohuvud.

Äkror var tillfälliga åkrar i ängen.

Då jag tillslut vaknade värkte ryggen å ena handen, säger oiN,
som hade sovit mkt tungt.

Å mkt länge.

Klockan var fem över sex
å det var alldeles mörkt överallt i rummet. Utanför fönstret
var det alldeles mörkt.

Inågomarken dominerades länge helt av ång
å åker.

Å av hö. En massa bortkastat, nergråvt, kött.

Ången var länge åkerns moder.

Att plaska runt i blöta ängar.

Analogierna kan vara farliga.

Frestande å svårt vattensjuka.

Ängen e en handflata som vilar i en annan,

lite större, handflata.

Som nu också sluts. Som en slutare.

Nära var sjukdomen.

Ängen har ingen som helst del i skuldekonomin,

i tillväxtdogmatiken,

säger Det höga gräset i hagen.

Att bli ved.

Det blinkande – blommande – ljuset, där vägen korsar banvallen.

Dom döda lever.

Dom döda talar olika språk då dom talar
å sjunger.

Sången stiger.

Som sång över stängslet. Träden. Över delar av frekvensbandet.

Ved plus hö blir nio.

I *Om tingens natur* står det ändå nästan ingenting om ången.

Äntligen skall vi få sova, viskar Det höga gräset i hagen,
som nu e slaget. Liksom bortkopplat. Levande men ändå liggande.

Att förpassas till Dödspositionen.

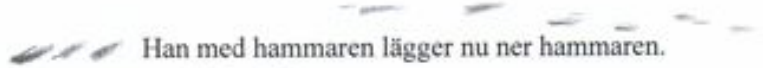

Här e äng.

Å här tar också ängen slut.

Här e åkern där plogen som vänder jorden
vänder.

Han med hammaren lägger nu ner hammaren.

Han med handsken tar nu av sig handsken.

